

Publicerad 2014-01-20 18:13 av Johan Pettersson

Jag är 16 år och studerande. Ge gärna konstruktiv kritik och beröm/tips då jag vill utveckla mitt skrivande.

Tiden utan Internet gör oss gott

Jag sitter vid vårt matbord och äter en alldeles utsökt oxfilé med de vanliga tillbehörigheterna som alltid har sin bestämda plats på matbordet när vi äter kött hemma hos vår familj. Bearnaisesåsen står där den alltid står, snett höger om min plats, då alla vet att det är jag som är generösast med sås på det redan så delikata köttet. Middagen är trevlig, mamma och pappa hoar och skrattar, likaså jag och min syster. För en gångs skull så tar mamma och pappa upp samtalsämnen där även jag kan bli involverad, en allt för ovanlig företeelse.

Sedan börjar min kära mor att prata om sina kollegor, och jag känner direkt hur jag börjar kolla ut genom fönstret, tankarna börjar försvinna upp högt över molnen. Jag zoonar ut.

Samtidigt som mina tankar försvinner långt bort så plingar det till i min telefon. Jag tar upp den och svarar på det inkomna meddelandet som egentligen lika gärna hade kunnat vänta några minuter tills middagen var färdigäten och alla var mätta och belåtna, redo att återgå till sina tidigare aktiviteter. Men jag väntar inte, utan slukar meddelandet, svarar snabbt och tänker sedan för mig själv att jag lika gärna kan kolla Twitter och Instagram när jag redan har mobilen uppe. Som den alltför narcissistiska individ som jag ändå kan stoltsera mig som så skriver jag även en kort men välutänkt tweet själv och har mobilen uppe i väntan på favoriter och retweets.

Som en blixtnö från klar himmel så slits mobilen ur mina händer. Min far tar telefonen och lägger den utom min synvinkel, det är smärtsamt.

HUR KAN HAN BARA TA MITT BARN?

För det är precis vad min mobil har utvecklats till, ett barn, som jag tar hand om och älskar med hela mitt hjärta.

Jag får efter noter höra om hur oförsäamt och otrevligt mitt beteende är, ”mobilen har man minsann inte framme vid matbordet” väser han. Jag får ur mig något om att han är konservativ, (något som han absolut inte är egentligen) och lämnar matbordet rasande.

När jag väl lämnat den tidigare så trevliga middagen efter att ha hämtat tillbaka min mobil så tar jag nu fram min iPad, medvetande om att ingen ”konservativ” vuxen kommer ta den ifrån mig. Som bakgrund på iPaden så har jag en familjebild, oss fyra ståendes på strandkanten i Thailand med vinden i håret och solen på vägnar, nästan parallellt med vattenytan.

Jag blir tårögd. Varför blir jag osams med dessa underbara människor?

Det var en fantastisk semester på en fantastisk plats med sol och bad, med umgänge och fantastiska restauranger. Utan mobiltelefonen ständigt uppkopplad.

Det är under dessa två veckor varje år som jag mår som bäst, och umgänget och platsen i all ära. Men jag vet också att faktumet att mobilen inte ständigt har Internetuppkoppling spelar stor roll. Ingen press att vara

”rolig” på Twitter och Instagram, ingen som ständigt skriver till en på Kik eller Facebook. Mobilen blir värdelös, och det var alltid med ett gott samvete som jag lämnade den hemma på hotellet när vi gick ut för att äta middag.

Dagen efter vårt lilla bråk och efter att konflikten är löst så är min inställning helt förändrad till mobiler och Internet vid matbordet. Jag insåg under gårdagskvällen att tiden utan Internet gör oss mer än gott. Och att timmen vid matbordet med familjen utan mobilen är mycket viktigare än att kolla Twitter för 74e gången under de senaste två timmarna.

Mamma meddelar senare att vi ska ut och äta senare på kvällen, och det är med gott samvete som jag lämnar mobilen hemma.

Skribent: Johan Pettersson

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Pettersson med Poeter.se id #46463 innehar upphovsrätten